

U.1970B.271/2

Retspleje 11.9, 13.2, Almindelige emner 9

Om domsbegrundelsen

Af landsdommer Ole Agersnap, Viborg.

I anledning af professor Illums artikel: Om domsbegrundelsen i U. 1970 B s. 245 ff. vil jeg gerne som referent til ugeskriftets domssamling fremkomme med følgende bemærkninger til omtalen s.250 af U. 1967.563.

Sagen angik en ungdomsorganisation L, som havde købt 2 tidligere landbrugsejendomme med tilhørende ret til vej over andre ejendomme, og som af nogle af disses ejere havde fået tilladelse til at udvide vejen fra 4 til 6 alen. L glemte at spørge ejeren E af en af de ejendomme, over hvilken vejen gik, og E påstod nu L dømt til bl.a. at bringe vejen tilbage til 4 alens bredde. I omtalen af denne sag anføres, at vejen »fra

272

1890 havde været fire alen bred, måske tidligere smallere«. Dette er efter ugeskriftets referat af dommen urigtigt. I landsretsdommen oplyses, at vejen er vist som markvej uden nogen breddeangivelse på et matrikelkort, kopieret efter udstykningskortet i 1890. E forklarede for landsretten, at vejen for 25-30 år siden, d.v.s. 1937-42, var blevet udvidet fra et hjulspor til godt 4 alen. Denne forklaring der i øvrigt heller ikke giver støtte for Illums referat - er imidlertid ikke lagt til grund i dommen, og det synes derfor under alle omstændigheder mindre heldigt at lade referatet fremtræde som et under sagen ubestridt faktum.

Kritikken af dommen retter sig mod begrundelsen for, at E's påstand ikke tages til følge: at der ikke fandtes grundlag for at antage, at han havde vundet hævde på den før vejudvidelsen bestående bredde. Det siges, at det »uden enhver føje« fastslås, at E måtte tåle vejenes udvidelse, og at »der krævedes altså intet bevis for en ret til at inddrage yderligere to alen af jorden til vejen.«

Man skulle tro, at Illum har overset dommens referat af parternes procedure. Af gengivelsen af E's procedure fremgår, at E selv har ment, at færdselsretten mest sandsynligt i sin tid har omfattet en vejbredde på 6 alen, »den sædvanemæssige bredde af en på matrikelkort anført markvej«. Det ville altså være mere korrekt - slgn. bemærkningerne foran om vejbredden i 1890 - at sige, at bredden dengang var 6 alen. Til støtte for sin påstand gjorde E gældende, at han havde vundet hævde på en til 4 alen indskrænket vejbredde. Det er dette anbringende, dommen har taget stilling til; og under den forudsætning, at anbringendet forkastes, synes E ikke at have bestridt L's ret til at forlange vejen udvidet til 6 alen.

Kritikken af dommen forekommer herefter at være uden føje.